

SALVAREA RESTAURANTULUI NAUTILUS

**JAUME COPONS &
LILIANA FORTUNY**

Traducere din limba spaniolă de Cătălina Constantinescu

Editura Paralela 45

Mie nu-mi păsa că profesoara ne dădea teme așa de bizare. Conta doar că aveam în față o săptămână de vacanță și nu mă gândeam decât cum voi petrece împreună cu prietenii.

În după-amiaza aceea m-am întors acasă cu Lidia. Nu aveam încotro, eram vecini, atât de vecini că locuiam pe același palier al scării. Și acesta era un ghinion, pentru că Lidia era fata cea mai antipatică și mai bârfitoare din școală. Iar de tatăl ei... nici nu mai vorbim!

Când, în sfârșit, am reușit să intru în casă, mi-am salutat părinții și m-am dus direct în camera mea. Prietenii mei mă așteptau. Erau ceva mai speciali, da, dar unde aș mai fi putut găsi prieteni ca ei? Uneori mai săreau calul, e adevărat... dar nici nu aveau încotro.

Portretul lui Gusti desenat de Pictorela
în doar două minute, din memorie.

Dansăm?

Cântăm?

Citim?

Eu antrenez
două muște!

Deși când am întrebat de Codiță și de Hău monștrii s-au făcut că nu aud, enigma a durat foarte puțin. Deodată s-a deschis o gaură în perete, iar cei doi dispăruți au intrat în cameră. Nu am avut timp să întreb nimic. Din fericire, Hău, care era monstrul găurilor, știa și să repare spărturile pe care le făcea, lăsând pereții intacti.

Unde? Despre ce vorbiți?
Se poate să știu
ce ați văzut?

Asta... Gusti, noi doi ar
trebui să stăm de vorbă.

Da, dl Condei și cu mine am stat de vorbă. Mi-a explicat că nu din întâmplare el și monștrii se aflau în camera mea. De când îi alungase din *Cartea monștrilor*, ei l-au căutat neîncetat pe dr. Brutus.

Primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost că trebuia să recuperez *Cartea monștrilor* pentru ca prietenii mei să se poată întoarce acasă.

Deși mi-era clar că trebuia să recuperez *Cartea monștrilor*, mi-am dat seama că nu era așa de ușor pe cât crezusem.

Poate că ar trebui să ne gândim puțin.